

Arrest

nr. 161 173 van 2 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 18 september 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 augustus 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 september 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 17 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. GEERAERT, die loco advocaat G. DE SMEDT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de volgende beslissing:

“RECTO
BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs-kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.04.2015 werd ingediend door:

Naam: (....)

Voornamen: (...)

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum : 11.11.1989

Geboorteplaats: Kumasi

Identificatienummer in het Rijksregister(...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn (...) berieden de ieeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Echter, betrokkene heeft de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende aangetoond.

Krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht moet een buitenlandse akte, om erkend te worden, voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid. Haar rechtsgeldigheid moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht.

Betrokkene legt ter staving van de verwantschap met de referentiepersoon een geboorteakte voor waaruit blijkt dat de geboorteakte laattijdig geregistreerd werd. De in Ghana opgestelde 'certified copy of entry in register of birth' werd opgesteld op 30.10.2013, bijna 24 jaar na de geboorte van betrokkene. Bovendien werd dit document opgesteld op basis van loutere verklaringen.

Een laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen, voldoet niet aan de voorwaarden van artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht

Tevens dient vermeld te worden dat uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkene op korte tijd twee internationale paspoorten met twee verschillende identiteiten heeft voorgelegd.

Gelet op het geheel van bovenvermelde gegevens kan de authenticiteit en de inhoud van de voorgelegde geboorteakte niet worden erkend. Zodoende wordt de verwantschap met de referentiepersoon onvoldoende bewezen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken"

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wordt gewezen op wat volgt:

2.1.1 Er wordt vastgesteld dat de verzoekende partij in casu gebruik heeft gemaakt van de in artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene mogelijkheid om een synthesesmemorie in te dienen.

De artikelen 2 en 3 van de wet houdende diverse bepalingen, inzonderheid betreffende justitie, van 31 december 2012 voeren opnieuw het begrip “synthesememorie” in. Artikel 39/81 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De annulatieprocedure verloopt op dezelfde wijze als bepaald in de artikelen:

- 39/71;*
- [...];*
- 39/73 (§ 1);*
- 39/73-1;*
- 39/74;*
- 39/75;*
- 39/76, § 3, eerste lid, met uitzondering van de beroepen inzake de beslissingen vermeld in de artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 die overeenkomstig artikel 39/76, § 3, tweede lid, worden behandeld;*
- 39/77, § 1, derde lid.*

De verwerende partij bezorgt de griffier, binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

In afwijking van het eerste lid en indien artikel 39/73 niet wordt toegepast, zendt de griffie zodra het nuttig is, desgevallend een afschrift van de nota met opmerkingen aan de verzoekende partij en stelt deze tevens in kennis van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier.

De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesememorie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesememorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij een synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.

Indien de verzoekende partij tijdig een synthesememorie heeft ingediend of de griffie in kennis heeft gesteld dat zij geen synthesememorie indient, wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.”

2.1.2 Het genoemde artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet definieert de synthesememorie aldus als een akte waarin de verzoekende partij een samenvatting van alle aangevoerde middelen geeft.

Artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de verzoekende partij die daarom heeft verzocht “over een termijn van vijftien dagen [beschikt] om een synthesememorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”.

Artikel 39/81, zesde lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad het ontbreken van het vereiste belang vaststelt wanneer de verzoekende partij geen synthesememorie “zoals bedoeld in het vijfde lid heeft ingediend”.

2.1.3 Uit de synthesememorie blijkt deze – op twee nieuwe alinea’s op pagina 5 van de synthesememorie na – te bestaan uit een letterlijke herneming van de onderdelen van het middel zoals aangevoerd in het verzoekschrift

“Van Dale” definieert het begrip als een “korte weergave van de inhoud” en omschrijft “samenvatten” als “in het kort weergeven of herhalen” (<http://pakket5.vandale.nl>). Nergens kan in de synthesememorie van 5 pagina’s echter een samenvatting teruggevonden worden van het middel.

2.1.4 Bij arrest gekend onder nummer 226.907 oordeelt de Raad van State op 27 maart 2014 als volgt:

"Artikel 39/81, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet omschrijft de synthesesemorie als een processtuk "waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat". Het begrip "samenvatten" kan worden gedefinieerd als het in het kort weergeven of herhalen. Het loutere hernemen van de middelen, zonder meer, kan daarentegen niet als het samenvatten ervan in de zin van de voornoemde bepaling worden beschouwd. In de verantwoording voor amendement nr. 8 bij het wetsontwerp dat tot artikel 2 van de wet van 31 december 2012 aanleiding heeft gegeven, wordt er betreffende de meerwaarde van een synthesesemorie op gewezen dat "het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten". De meerwaarde van een samenvatting werd dus uitdrukkelijk aangehaald. In die verantwoording wordt verder beklemtoond dat de voorgestelde aanpassing "opnieuw bijdraagt tot de verkorting van de asiel- en migratieprocedure". (Parl. St. Kamer, 2012-13, DOC 53 2572/002, 6- 7) Aldus wordt de bedoeling van de wetswijziging van 29 december 2010 herhaald, namelijk de annulatieprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te vereenvoudigen en te versnellen.

In dit verband kan ook worden gewezen op het verschil met artikel 39/81, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet in zijn vroegere vorm. De wijziging door de wet van 4 mei 2007 tot wijziging van de artikelen 39/20, 39/179 en 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorzag enkel een "repliekmemorie", doch er was geen sprake van een synthese of een samenvatting. De wetgever van 29 december 2010 stelde vast dat de middelen uit het verzoekschrift meestal louter werden gekopieerd in de repliekmemorie, zodat deze laatste in vele gevallen een overtollig proceduristuk was geworden dat de rechtspleging nodeloos vertraagde en zowel voor de partijen als voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voor een administratieve overlast zorgde. (Parl. St. Kamer, 2010-11, DOC 53 0772/001, 22-23)

Uit de ontstaansgeschiedenis van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet en de sedert de wetswijziging van 31 december 2012 uitdrukkelijk gestelde vereiste van een samenvatting van de middelen, blijkt aldus dat een loutere herhaling van of een verwijzing naar de oorspronkelijke middelen niet volstaat in de synthesesemorie.

Verzoekster verwijst naar 's Raads arrest nr. 220.072 van 28 juni 2012 om te stellen dat een herhaling van de middelen in de synthesesemorie wel zou volstaan. Artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet, zoals het in dat arrest werd onderzocht, voorzag echter niet de vereiste van een samenvatting in de definitie van het begrip "synthesesemorie" noch een sanctie voor het ontbreken van een samenvatting van de middelen. Op dat ogenblik werd als vereiste enkel gesteld dat een verzoekende partij in de synthesesemorie "al haar argumenten op een rij zet" en bestond de enige sanctie erin dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak doet op basis van die synthesesemorie. Na dit arrest is de wetswijziging van 31 december 2012 tot stand gekomen waarin de uitdrukkelijke vereiste van een "samenvatting" juist wel werd gesteld. Om die reden kan niet dienstig naar het voornoemde arrest van de Raad van State worden verwezen om aan te voeren dat een loutere herhaling van de middelen thans nog steeds zou volstaan.

Indien een verzoeker niet wenst te repliceren op het verweer dat in de nota met opmerkingen tegen zijn middelen wordt gevoerd en evenmin voornemens is bepaalde middelen of onderdelen uit het verzoekschrift te laten vallen, kan hij volstaan met de mededeling binnen de acht dagen na de kennisgeving door de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van de neerlegging van het administratief dossier dat hij geen synthesesemorie wenst in te dienen. Indien een verzoeker in die omstandigheden toch vraagt om een synthesesemorie in te dienen en hij zich vervolgens in die synthesesemorie beperkt tot het loutere herhalen van de middelen uit het verzoekschrift, handelt hij dilatoir.

Op die wijze verlengt hij immers nodeloos de behandelingsduur van zijn zaak en vergroot hij de administratieve last voor de partijen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft op wettige wijze besloten dat het letterlijk hernemen van de middelen niet als een samenvatting kan worden beschouwd en dat de door verzoekster neergelegde akte, waarvan niet wordt betwist dat zij uitsluitend een herhaling van de middelen bevatte, niet aan de definitie van artikel 39/81, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet voldeed. Al komt het de Raad

van State als administratieve cassatierechter niet toe in de plaats van de feitenrechter te oordelen of een bepaalde memorie een samenvatting, laat staan een voldoende samenvatting, vormt, hij kan wel vaststellen dat die memorie, waarvan de eerste rechter stelt dat het om een loutere herneming van het middel uit het inleidend verzoekschrift gaat, niet aan artikel 39/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet beantwoordt vermits hij geen samenvatting van het middel of een repliek op de nota van de verwerende partij bevat. Het eerste en het vierde onderdeel van het eerste middel zijn in die mate ongegrond.

5.3. De vereiste van een samenvatting van de middelen als bedoeld in artikel 39/81, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet vormt geen ongeoorloofde beperking van het recht op een effectief rechtsmiddel of van het recht op een effectief hoger beroep voor een nationale instantie, als bedoeld in artikel 13 van het EVRM.

Het doel van de bewuste nationale regelgeving is een snelle en efficiënte afhandeling van de annulatieberoepen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Daardoor wordt de toegang voor verzoekster tot de rechter niet disproportioneel verminderd. Verzoekster heeft immers de keuze tussen het afzien van de mogelijkheid om een synthesesemorie in te dienen, waardoor uitspraak zal worden gedaan over haar middelen zoals uiteengezet in haar verzoekschrift tot nietigverklaring, of het gebruikmaken van de mogelijkheid om een synthesesemorie in te dienen, waarbij zij echter aan de voorwaarde van het samenvatten van de middelen dient te voldoen. In het licht van de keuzemogelijkheid waarover verzoekster beschikt en de doelstellingen van de wetgever, kan deze laatste voorwaarde niet als een overdreven formaliteit worden beschouwd. Het derde onderdeel van het eerste middel is ongegrond.

5.4.
(...)

5.5. In het bestreden arrest wordt, na te hebben besloten dat verzoeksters als "synthesesemorie" neergelegde akte niet aan de definitie van artikel 39/81, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet voldoet, overeenkomstig het zesde lid van dat artikel het ontbreken van het vereiste belang bij het beroep tot nietigverklaring vastgesteld.

Anders dan verzoekster voorhoudt, gaat het daarbij niet om het opwerpen van een nieuw middel door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch om de toepassing van een (mogelijke) sanctie. Uit het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van de IIde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 23 mei 2013 blijkt dat de waarnemende kamervoorzitter er onder meer op heeft gewezen dat verzoeksters synthesesemorie "geen samenvatting van de middelen bevat, enkel een letterlijke weergave van het verzoekschrift", dat hij "hiermee de ontvankelijkheid van het beroep in vraag (stelt)" en dat verzoekster daarop onder meer heeft geantwoord "dat alle elementen van het verzoekschrift belangrijk zijn en dat de (samenvattende memorie) als een samenvatting dient beschouwd te worden". Verzoekster heeft dus de kans gekregen zich tegen de voorgenomen verwerping van haar beroep tot nietigverklaring te verweren, zij toont niet aan dat haar recht van verdediging wat dat betreft zou zijn geschonden. Het tweede onderdeel van het eerste middel is ongegrond.

5.6. De sanctie van het verlies van het vereiste belang op grond van artikel 39/81, zesde lid, van de Vreemdelingenwet geldt indien een verzoeker niet tijdig een synthesesemorie indient wanneer hij het voornemen daartoe heeft uitgedrukt of, uiteraard, wanneer hij niet tijdig heeft geantwoord of hij al dan niet een synthesesemorie wenst neer te leggen. Deze sanctie geldt echter niet indien een verzoeker tijdig een memorie indient die niet beantwoordt aan de definitie van een synthesesemorie omdat hij beperkt is tot een loutere herhaling van de middelen uit het inleidend verzoekschrift. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermocht derhalve niet op grond van de vaststelling dat verzoeksters synthesesemorie geen samenvatting van de middelen bevatte, het ontbreken van het vereiste belang in hoofde van verzoekster vaststellen.

Al is het eerste onderdeel van het eerste middel in die mate gegrond, de cassatie van het bestreden arrest op grond daarvan kan verzoekster geen voordeel opleveren. Uit de behandeling van de overige onderdelen van het middel blijkt immers dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zeker en op wettige wijze heeft vastgesteld dat de memorie waarin verzoekster slechts letterlijk het middel uit het inleidende verzoekschrift herneemt, niet aan de in artikel 39/81, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet gegeven definitie van een synthesesemorie voldoet. Hieruit volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, na gebeurlijke cassatie van het bestreden arrest, op grond van die vaststelling verzoeksters beroep opnieuw zou moeten verwerpen, evenwel zonder te verwijzen naar het

ontbreken van het vereiste belang. In die omstandigheden heeft verzoekster geen belang bij het eerste onderdeel van het eerste middel, dat in die mate dus niet-ontvankelijk is. (...)”.

2.1.5 Ter terechtzitting hierop gewezen stelt de verzoekende partij dat zij hier niets aan toe te voegen heeft. De verwerende partij sluit zich aan bij de exceptie.

2.1.6 De bijkomende argumentatie die de verzoekende partij in haar synthesesmemorie opneemt, te weten dat *“Aangezien ook de Ghaneese Ambassade te Brussel dd. 17 november 2015 de echtheid van onderhavige geboorteakte heeft gelegaliseerd (stuk 6).*

Uit de bestreden beslissing blijkt evenmin dat verweerster aangaande de neergelegde geboorteakte de exceptie van openbare orde heeft ingeroepen, noch dat er sprake zou zijn van wetsontduiking.” naast de letterlijke herhaling van het middel zoals geformuleerd in het oorspronkelijk verzoekschrift zijn eerder te beschouwen als een uitbreiding van haar grieven en bevatten geen antwoord op de nota van de verwerende partij.

Een wetsconforme synthesesmemorie is niet aanwezig omdat de verzoekende partij naliet een samenvatting te geven van het middel. Integendeel, de verzoekende partij heeft haar middel zelfs uitgebreid in de synthesesmemorie met bijkomende argumentatie.

In casu voegde de verzoekende partij slechts bijkomende argumenten toe zonder te verduidelijken dat minstens één punt van kritiek pas ontwikkeld konden worden na het indienen van het initiële verzoekschrift (zie laatste geciteerde zin).

2.1.7 Gelet op hetgeen voorafgaat, dient het beroep bij gebreke aan een wetsconforme synthesesmemorie te worden verworpen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN